

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 4Csp/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121258417
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2022:6121258417.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v právnej veci žalobkyne: Ahoj a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 48 113 671 (pred tým Amico Finance a.s. so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 48 113 671), právne zastúpený: Beňo & partners advokátska kancelária s.r.o., Námestie sv. Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanej: M. A. I., G.: XX.XX.XXXX, K. P. XXX, XXX XX P., právne zastúpená: advokátska kancelária JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, osobitný subjekt : VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Šafárikovo námestie 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, o zaplatenie 4.631,30 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Konanie ohľadne istiny vo výške 130 eur s príslušenstvom **z a s t a v u j e .**
- II. Žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobkyňi 942,02 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- III. V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a .**
- IV. Žalobkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť žalovanej k rukám zástupcu žalovanej JAKUBIS & Partners, s.r.o., Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, náhradu trov konania v rozsahu 59 % s tým, že o výške tejto náhrady po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodne samostatným uznesením vyšší súdny úradník.
- V. Osobitnému subjektu náhradu trov konania proti žalobkyňi **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Dňa 25.02.2021 žalobkyňa (pôvodné obchodné meno „Ahoj, a.s.“) podala na Okresný súd Banská Bystrica ako súd kauzálny príslušný na konanie podľa zákona č.307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej už len „Zákon o upomínacom konaní“ a „upomínací súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým žiadala, aby upomínací súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej 4.631,30 eur spolu so zmluvnými úrokmi vo výške 16,78% ročne zo sumy 4.731,30 eur od 21.02.2020 do 15.12.2020, zo sumy 4 681,30 eur od 16.12.2020 do 22.01.2021 a zo sumy 4.631,30 eur od 23.01.2021 do zaplatenia, najviac však 3.285,50 eur, a náhradu trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tak, že dňa 09.05.2019 strany uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1905002471. Zmluva bola podpísaná elektronicky na základe zmluvy o poskytovaní elektronických služieb a elektronickej komunikácií zo dňa 19.02.2019. Na základe zmluvy o úvere žalovaná obdržala od žalobkyne úver vo výške 5.000 eur, ktorý sa zaviazala vrátiť spolu s dohodnutým príslušenstvom v mesačných splátkach vo výške 91,10 eur. V dôsledku nesplácania úveru riadne a včas bola dňa 27.05.2020 žalobkyňou vyhlásená okamžitá splatnosť úveru, odoslaná žalovanej dňa 28.05.2020. Splátka, pre ktorú sa dlh stal predčasne splatným, bola splatná 20.02.2020. Týmto

dňom sa stal splatným celý dlh. Výška nesplatennej istiny ku dňu podania žaloby predstavuje 4.631,30 eur a predstavuje rozdiel medzi poskytnutou istinou úveru 5.000 eur a žalovanou do tejto doby uhradeniu sumou istiny 368,70 eur. Nárok na úroky vo výške 16,78 % ročne vychádza z ročnej úrokovej sadzby za úver dohodnutej v zmluve. Suma 3.285,50 eur predstavuje úroky z istiny, aké by pri riadnom plnení povinností žalovaná zaplatila ako cenu peňazí vo výške 3.745,60 eur, po odpočítaní úrokov uhradených žalovanou do podania žaloby 460,10 eur.

3. Spolu so žalobou zástupca žalobkyne predložil upomínaciu súdu listinu označenú ako: „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“, „Zmluva o elektronickej komunikácii“, prehľad splátok a úhrad, listinu „Vec: 3. upomienka“ zo dňa 28.04.2020, listinu „Vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 27.05.2020 s poštovou doručenkou, listinu „Oznámenie“ zo dňa 08.10.2020 s poštovou doručenkou a výzvu pred podaním žaloby zo dňa 21.12.2020.

4. Dňa 19.03.2021 upomínací súd vydal vo veci platobný rozkaz č.k. 14Up 251/2021-39, ktorým žalovanej uložil povinnosti v súlade so žalobnou žiadosťou. Tento platobný rozkaz upomínací súd nedoručil žalovanej do vlastných rúk. Žalovaná písomnosti na adrese označenej žalobkyňou v žalobe XXX XX P. XXX, ktorá je od 15.02.2008 doposiaľ adresou jej trvalého pobytu, opakovane neprevzala. Podľa relácie pošty žalovaná na tejto adrese nebola známa. Upomínací súd preto postupom podľa § 10 ods. 3 Zákona o upomínacom konaní na návrh žalobkyne na pokračovanie v konaní dňa 07.05.2021 postúpil spis tunajšiemu súdu miestne príslušnému na prejednanie a rozhodnutie veci podľa Civilného sporového poriadku.

5. Podaním zo dňa 01.06.2021 súd s pokazom na ust. § 7 ods. 20 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení v žalobe o tvrdenia rozhodné pre posúdenie splnenia povinnosti veriteľa posúdiť schopnosť žalovanej úver splácať. Na výzvu zástupca žalobkyne reagoval podaním doručeným súdu dňa 10.06.2021, v ktorom uviedol, že žalovaná v mesiacoch január 2019 a apríl 2019 uzavrela so žalobkyňou dve zmluvy o pôžičke, ktoré riadne splácala. Preto žalobkyňa nemala dôvod spochybniť jej bonitu. Napriek tomu žalobkyňa si pred uzavretím zmluvy vyžiadala informácie a doklady, z ktorých pri posudzovaní bonity žalovanej vychádzala. Žalovaná predložila občiansky preukaz, ktorý si žalobkyňa overila v registri stratených a odcudzených dokladov. Žalovaná ďalej predložila výplatné pásky za mesiace 01/2019, 02/2019 a 03/2019 a výpis z účtu v banke. Výšku príjmu žalovanej potvrdil jej zamestnávateľ a bola overená na príslušnej pobočke Sociálnej poisťovne. Žalovaná tiež predložila doklad o úhrade splátky predošlej pôžičky. Žalobkyňa od žalovanej požadovala a zisťovala tiež informácie o výške nákladov na zabezpečenie životných potrieb jej a osôb, voči ktorým mala vyživovaciu povinnosť, o peňažných záväzkoch žalovanej, ktoré boli overené v elektronickej úverovej registri, a jej rodinný stav. Na základe takto zistených informácií a podkladov žalobkyňa vyhodnotila, že žalovaná je schopná úver splácať. Žalovanej po započítaní nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb vo výške životného minima, peňažných záväzkov potvrdených úverovým registrom a mesačnej splátky úveru, o ktorý žiadala vo výške 91,10 eur, ostávala suma 430 eur. Poukázal na skutočnosť, že významným faktorom pri posúdení celkovej zadlženosti spotrebiteľa je aj jej rodinný stav, pretože na úhradách úveroch sa z dôvodu bezpodielového spoluvlastníctva manželov podieľa aj jej manžel. V prílohe podania predložil výstup z verifikácie informácií podaných žalovanou, výpis z registra klientskych informácií, výplatné pásky žalovanej za mesiace január, február a marec 2019, a výpisy z účtu žalovanej vedeného v VÚB a.s. za mesiac apríl 2019

6. Uznesením zo dňa 17.09.2021 č.k. 4Csp 45/2021-98 súd podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku vyzval žalovanú na vyjadrenie k žalobe, doplňujúcemu vyjadreniu žalobkyne a pripojeným listinám v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie spolu so žalobou a prílohami bolo žalovanej riadne doručené dňa 06.10.2021. Na výzvu žalovaná reagovala podaním doručeným súdu dňa 26.10.2021, v ktorom namietla, že žalobkyňa nepreukázala, že by ju bola vyzvala na dobrovoľné uspokojenie jej pohľadávky. Všetky podania boli žalobkyňi vrátené späť z dôvodu, že adresát je neznámy. Formálne tak žalobkyňa síce splnila požiadavky na odoslanie výziev, reálne ale ako spotrebiteľ nebola na dobrovoľné plnenie vyzvaná. Žalobkyňa ničím nepreukázala poskytnutie peňažných prostriedkov v zmluve deklarovanej výške na jej účet. Špecifikácia výšky uplatnenej pohľadávky je v žalobe neurčitá a nezodpovedá špecifikácií uvedenej prílohe. Z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok je úver potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov, čo má vplyv na výšku uplatnenej pohľadávky. Požiadala súd o preskúmanie zmluvnej dokumentácie predloženej žalobkyňou z hľadiska

spotrebiteľského práva s tým, že na základe žalobkyňou predložených dokladov je vystavená tomu, že žalobkyňa si voči nej uplatňuje pohľadávku, ktorá je v skutočnosti nižšia a žalobkyňa by sa tak na jej úkor bezdôvodne obohatila.

7. Uznesením zo dňa 04.11.2021 č.k. 4Csp 45/2021- 110 súd pribral do konania do procesného postavenia osobitného subjektu na strane žalovanej občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Šafárikovo námestie 7, Bratislava, IČO: 42 362 962. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.12.2021. Výzvou zo dňa 31.01.2022 súd vyzval osobitný subjekt na vyjadrenie k žalobe v lehote 10 dní. Výzva bola osobitnému subjektu riadne doručená dňa 04.02.2022. Na výzvu nereagoval.

8. Podaním doručeným súdu dňa 11.02.2022 zástupca žalovanej oznámil prevzatie plnej moci a doplnil vyjadrenie žalovanej k žalobe tak, že vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku a navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal na ust. § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sa pre nesplnenie niektorej splátky stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Tiež na rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 5Co 526/2018 a Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 16Co 95/2018.

9. Uznesením zo dňa 31.01.2022 č.k. 4Csp 45/2021-123 súd podľa § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku vyzval žalobkyňu na vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej k žalobe v lehote 10 dní od doručenia uznesenia. Písomným podaním doručeným súdu dňa 14.02.2022 zástupca žalobkyne uviedol, že námietku premlčania uplatneného nároku považuje za nedôvodnú. Splátka, pre ktorú sa stal dlh predčasne splatným a ktorá bola rozhodná pre určenie okamihu začatia plynutia premlčacej doby bola splatná dňa 20.02.2020. Trojročná premlčacia doba stanovená v § 101 Občianskeho zákonníka tak uplynie až 20.02.2023. Ďalej uviedol, že žalovaná vo vyjadrení namieta neprijateľné zmluvné podmienky bez toho, aby špecifikovala, o ktoré zmluvné podmienky sa má jednať. V prílohe predložil potvrdenie o zaslaní peňažných prostriedkov vo výške 5.000 eur v prospech žalovanej. Vo vzťahu k doručovaniu písomnosti uviedol, že u žalovanej došlo k 29.01.2021 k zmene korešpondenčnej adresy. Preto žalobkyňa písomnosti nedoručovala na adresu uvedenú v zmluve.

10. Písomným podaním doručeným súdu dňa 17.02.2022 zástupca žalobkyne zobral žalobu sčasti, a to ohľadne istiny vo výške 130 eur späť a navrhol konanie v tejto časti zastaviť. Späťvzatie odôvodnil tvrdením, že žalovaná po podaní žaloby uhradila dňa 15.02.2021 sumu 50 eur, dňa 12.03.2021 sumu 30 eur a dňa 12.08.2021 50 eur. Trval na zaplatení istiny vo výške 4.501,30 eur spolu s úrokmi vo výške 16,78 % tak, ako to v podaní špecifikoval.

11. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

12. Podľa § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

13. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

14. V prejednávanej veci zástupca žalobkyne zobral žalobu sčasti späť skôr, než sa začalo prvé pojednávanie alebo predbežné prejednanie sporu. Preto súd rešpektoval tento jeho dispozitívny úkon so žalobou a konanie v časti, v ktorej bola žaloba vzatá späť, zastavil (Výrok I.).

15. Vo zvyšnej časti súd vec prejednal na pojednávaniach konaných dňa 18.02.2022 a 22.03.2022 v neprítomnosti osobitného subjektu, ktorý bol na tieto pojednávania riadne a včas predvolaný, ktorý svoju neúčast' neospravedlnil a o odročenie pojednávania nepožiadal. Zástupca žalobkyne na pojednávaniach trval na podanej žalobe a doplnujúcich podaniach. Zotrval na tvrdení, že žalobkyňa si splnila povinnosť veriteľa preskúmať schopnosť žalovanej úver splácať s dostatočnou odbornou starostlivosťou. Uviedol, že pritom vychádzala z príjmu žalovanej vo výške 1.807,87 eur mesačne, mesačných peňažných záväzkov vo výške 1.298 eur, nákladov na výživu žalovanej, ktorá nemala žiadnu vyživovaciu povinnosť, vo výške 205,07 eur, v dôsledku čoho finančná rezerva predstavovala ešte 320,56 eur. Maximálna

výška mesačnej splátky, ktorú mohla žalobkyňa od žalovanej požadovať, bola vypočítaná nasledovne: 1.807,87 eur - 1.298 eur*0,65 + 320,56 eur - 205,07 eur = 438,54 eur. Zástupca žalovanej zotrval na argumentácií, že žalobkyňa hrubo porušila povinnosť veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu žalovanej, v dôsledku čoho úver je podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov, a žalobkyňa tiež nebola oprávnená žiadať žalovanú zaplatať celého úveru jednorázovo. Vzhľadom na argumentáciu zástupcu žalobkyne netrval ďalej na námietke premlčania nároku.

16. Dokazovaním vykonaným vo veci v celom rozsahu návrhov oboch sporových strán súd skutkový stav v danej veci ustálil nasledovne:

17. Žalovaná nepoprela a súd na základe vykonaného dokazovania nemal dôvodné pochybnosti o tvrdení žalobkyne, že dňa 09.05.2019 sporové strany prostredníctvom elektronickej komunikácie uzavreli zmluvu o úvere evidovanú žalobkyňou pod č. 1905002471, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej úver vo výške 5.000 eur a žalovaná sa zaviazala zaplatiť žalobkyňi 96 mesačných splátok po 91,10 eur, celkom čiastku 8.745,60 eur (ďalej len „zmluva o úvere“). Tieto skutočnosti preukazujú listiny predložené v spore žalobkyňou označené ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“, „Zmluva o elektronickej komunikácii“, zo dňa 19.02.2019 a výpis z účtu žalobkyne vedeného v Poštovej banke a.s. zo dňa 09.05.2019 (čl. 130 spisu), podľa ktorého žalobkyňa dňa 09.05.2019 poukázala v prospech žalovanej peňažné prostriedky vo výške 5.000 eur. Zmluva o úvere obsahuje o.i. údaje o druhu úveru ako bezúčelový spotrebiteľský úver, celkových nákladoch spojených s úverom 3.745,60 eur, ročnej úrokovej sadzbe 16,78 %, ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 16,78 %, dátume splatnosti prvej splátky 20.06.2019, dátume splatnosti poslednej splátky 20.05.2027, frekvencii splátok mesačne vždy do 20. dňa v kalendárnom mesiaci a dobe trvania zmluvy do 20.05.2027.

18. Žalovaná v spore nepoprela a súd na základe vykonaného dokazovania nemal dôvodné pochybnosti ani o tvrdení žalobkyne, že žalovaná nesplácala úver riadne. Podľa prehľadu platieb predloženého žalobkyňou za obdobie od 09.05.2019 do 31.01.2021 (čl. 10 spisu) žalovaná splátky platila riadne len za mesiace jún až november 2019, kedy zaplatila celkom 546,66 eur (6 x 91,10 eur). Splátku splatnú 20.12.2019 nezaplatila. Následne splátku vo výške 91,10 eur zaplatila ešte dňa 03.01.2020 a dňa 04.03.2020. Potom ešte uhradila 2 x po 50 eur, a to dňa 15.12.2020 a dňa 22.01.2021. Celkom tak žalovaná na úverový účet zaplatila 828,80 eur.

19. Z listiny označenej ako „Vec: 3.upomienka - výzva na zaplatať“ zo dňa 28.04.2020 a pripojenej poštovej doručky vyplýva, že listina obsahuje prejav vôle žalobkyne adresovaný žalovanej, obsahom ktorého je oznámenie, že ku dňu vyhotovenia listiny je v omeškaní s úhradou troch splátok úveru a výzvu na okamžitú úhradu sumy 273,30 eur. Súčasne aj upozornenie, že v prípade, ak neuhradí ani splátku splatnú 20.02.2020 vo výške 91,10 eur do 25.05.2020, bude oprávnená vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru a žiadať zaplatať celého úveru jednorázovo. Podľa poštovej doručky zásielka bola z adresy K., M. XX, vrátená poštou žalobkyňi z dôvodu, že adresát na tejto adrese nebol známy.

20. Listina označená ako „Vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 27.05.2020 (čl. 20 spisu) a poštovej doručky obsahuje prejav vôle žalobkyne adresovaný žalovanej spočívajúci v oznámení, že vzhľadom na omeškanie so zaplatať splátky vo výške 91,10 eur splatnej dňa 20.02.2020 po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a upozornenie na túto dlžnú splátku a oprávnenie veriteľa v prípade jej nezaplatať vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní, ku dňu 20.02.2020 sa stal splatným celý nesplatený zostatok úveru spolu s príslušenstvom, a výzvu žalovanej na úhradu sumy 364,40 eur, pozostávajúcej z istiny 91,10 eur a úrokov 273,11 eur. Podľa poštovej doručky aj táto zásielka bola z adresy K., M. XX, vrátená poštou žalobkyňi z dôvodu, že adresát na tejto adrese nebol známy.

21. Listina označená ako „Oznámenie“ zo dňa 08.10.2020 obsahuje prejav vôle žalobkyne, ktorého obsahom je oznámenie adresované žalovanej, že došlo k technickej chybe výpočtu celkového jej dlhu ku dňu 20.02.2019, ktorý predstavoval 5.004,41 eur, z čoho istina tvorila 4.931,30 eur a úroky 273,11 eur. Podľa poštovej doručky aj táto zásielka bola z adresy K., M. XX, vrátená poštou žalobkyňi z dôvodu, že adresát na tejto adrese nebol známy.

22. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

23. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, tzn. ku dňu 09.05.2019 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

24. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Vychádzajúc z cit. ust. § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ. Zmluva o úvere, ktorú ako zmluvný typ upravuje cit. ust. § 497 Obchodného zákonníka, patrí medzi absolútne obchodné vzťahy, tzn. že v zásade by sa mala vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 261 Obchodného zákonníka). Avšak v prípade, ak účastníkom takéhoto obchodného úverového vzťahu je spotrebiteľ, obchodný vzťah založený zmluvou o úvere nadobúda aj spotrebiteľský charakter. V takomto prípade vzťah má zmiešaný spotrebiteľsko-obchodný charakter, ktorý sa prejaví v tom, že sa naň budú aplikovať aj normy spotrebiteľského práva ako *lex specialis*.

27. Medzi stranami nebolo sporné a súd nemal dôvodné pochybnosti o tom, že zmluva o úvere v prejednávanej veci má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a že žalovaná má v právnom vzťahu založenom touto zmluvou o úvere postavenie spotrebiteľa. Záver, že žalovaná zmluvu o úvere uzavrela ako spotrebiteľ, teda že pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, vyplýva zo samotného označenia zmluvy ako zmluva o „spotrebiteľskom“ úvere, označenia žalovanej v predložených listinách údajmi fyzickej osoby - nepodnikateľa, a aj z ostatných údajov v zmluve, kde ako druh úveru špecifikovaného v zmluve je uvedený bezúčelový „spotrebiteľský“ úver, celkové náklady „spotrebiteľa“ na úver a pod. Súd poukazuje aj na argumentáciu zástupcu žalobkyne v spore ustanoveniami spotrebiteľského práva (zákon č. 129/2010 Z.z. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a iné). Z výpisu z obchodného registra je zrejmé, že žalobkyňa pri poskytovaní úveru konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Súd len dodáva, že podľa výpisu z obchodného registra od 01.06.2021 došlo k zmene obchodného mena žalobkyne z Amico Finance a.s. na Ahoj a.s..

28. Jedným z druhov spotrebiteľských zmlúv sú zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľské úvery v čase uzavretia zmluvy o úvere v danej veci upravoval špeciálny zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), ktorý vo vzťahu k Obchodnému zákonníku a k Občianskemu zákonníku má postavenie *lex specialis*. Súd zastáva názor, že úver poskytnutý žalovanej na základe spotrebiteľskej zmluvy o úvere v danej veci má charakter spotrebiteľského úveru tak, ako ho definuje Zákon o spotrebiteľských úveroch, a spotrebiteľská zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa tohoto zákona.

29. Podľa § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

30. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

31. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

32. Podľa § 7 ods. 16 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a

b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

33. Podľa § 7 ods. 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,

b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, 17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veritelia, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

34. Podľa § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

a) čistý príjem spotrebiteľa,

b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17a)

c) výška splátky spotrebiteľského úveru a

d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

35. Podľa § 7 ods. 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver určiť tak, aby súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) neprevyšoval hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a).

36. Podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

37. Podľa § 2 ods. 1 a 2 Opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10 zo 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (ďalej už len „Opatrenie NBS“), ukazovateľ schopnosti splácať sa vypočíta ako podiel výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa podľa ods. 3 a celkovej výšky čistých príjmov spotrebiteľa podľa odseku 4 zníženej o celkovú výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa ods. 5. Všetky položky výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať sa prepočítajú na obdobie jedného mesiaca. Limit ukazovateľa schopnosti splácať vypočítaného podľa odseku 1 nemôže prekročiť hodnotu 1.

38. Podľa § 2 ods. 5 Opatrenia NBS výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely ods. 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu

povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu. Celkovou výškou nákladov sa rozumie výška nákladov na zabezpečenie životných potrieb spotrebiteľa podľa prvej vety, zvýšená o 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.

39. Podľa § 2 ods. 10 Opatrenia NBS na účely § 7 ods. 20 písm. d) zákona sa pri určení peňažných záväzkov súvisiacich s existujúcimi úvermi, pri ktorých je spotrebiteľ spoludlžníkom, na tieto úvery hľadí ako keby bol spotrebiteľ jediným dlžníkom. Ak spoludlžník pri inom úvere žiada o úver spoločne so spotrebiteľom, splátka iného úveru sa započíta iba raz.

40. Podľa cit. ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je teda pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom vynaloženie tejto odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať (§ 7 ods. 16 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch). V opačnom prípade má to pre veriteľa dôsledky vo forme sankcií uvedených v cit. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, tzn. vo forme straty oprávnenia vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a v prípade hrubého porušenia tejto povinnosti aj bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru. Táto vnútroštátna úprava je dôsledkom transpozície Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá v preambule uvádza: „(8) Je dôležité, aby tento trh poskytoval spotrebiteľom dostatočnú mieru ochrany a zabezpečil si tak ich dôveru. Voľný pohyb úverových ponúk by tak mohol prebiehať za optimálnych podmienok pre tých, ktorí úvery ponúkajú, ako aj pre tých, ktorí o ne žiadajú, s náležitým zohľadnením konkrétnej situácie v jednotlivých členských štátoch...(26) Členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií [5], veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.“. Podľa čl. 8 ods. 1 tejto smernice: „Členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať“. Podľa judikatúry Súdneho dvora (EÚ) články 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 je potrebné vykladať tak, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať vždy ex offo, tzn. aj bez ohľadu na prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany strán, existenciu porušenia povinnosti veriteľa pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky v podobe sankcií (porovnaj napr. rozhodnutia Súdneho dvora (EÚ) C-679/18, C-449/13, C-58/18).

41. Bolo preto na žalobkyni, aby v danej veci hodnoverne preukázala, že ako veriteľ bonitu žalovanej pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdila s dostatočnou odbornou starostlivosťou. Podľa citovanej právnej úpravy Zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 7 ods. 20) odborná starostlivosť predpokladala zistenie a) čistého príjmu žalovanej, b) nákladov na zabezpečenie jej základných životných potrieb a potrieb osôb, voči ktorým mala vyživovaciu povinnosť, c) výšku splátky spotrebiteľského úveru a d) peňažné záväzky znižujúce jej príjem. Podľa judikatúry odborná starostlivosť pritom predpokladá nie len riadne a úplné zistenie týchto údajov od spotrebiteľa, ale aj ich overenie,

minimálne overenie od platiteľa príjmu, od ktorého príjem spotrebiteľ poberal. Tu súd poukazuje na § 5 ods. 3 Opatrenia NBS, podľa ktorého čestné vyhlásenie spotrebiteľa o výške príjmu nie je preukázaním príjmu spotrebiteľa. Odborná starostlivosť predpokladá riadne zistenie a overenie nákladov na výživu spotrebiteľa a osôb, ktoré s ním žijú v spoločnej domácnosti a ku ktorým má vyživovaciu povinnosť, a to aplikáciou verejne dostupných informácií o údajoch o životnom minime upravených zákonom č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase preverovania bonity žalovanej (ďalej už len „Zákon o životnom minime“) a ich porovnaním s informáciami a dokladmi poskytnutými spotrebiteľom. Tiež riadne zistenie a overenie peňažných záväzkov znižujúcich príjem spotrebiteľa. Tu súd dáva do pozornosti napr. rozsudok Nejvyššího soudu ČR sp.zn 33 Cdo 2178/2018 z 25.07.2018, ktorý vzhľadom na porovnateľný spoločenský a historický vývoj a členstvo oboch štátov v EÚ je plne použiteľný aj v danej veci, podľa ktorého: „...Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků. Již gramatickým a logickým výkladem § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru lze dovodit, že dostatečnými nejsou míněny informace získané toliko od spotřebitele. Odborná péče předpokládá údaje, které dlužník věřiteli uvedl, ověřit, resp. objektivně podložit minimálně potvrzením zaměstnavatele dlužníka (srov. Wachtlová, L a Slanina, J.: Zákon o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů č. 145/2010 Sb. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 98-109, ISBN 9788074001185). Nepochybně klíčová je i povinnost věřitele využívat veřejně dostupné informace, jakými jsou například státem publikované údaje o životním a existenčním minimu podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a o průměrných výdajích obyvательства (databáze Českého statistického úřadu), a tyto porovnávat se známými nebo od spotřebitele zjištěnými (ne pouze tvrzenými) informacemi o jeho příjmech a výdajích. To ostatně dovodil ve svém rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 1 As 30/2015, i Nejvyšší správní soud, jehož závěry použil na podporu své argumentace již odvolací soud v napadeném rozhodnutí. Závěr odvolacího soudu dovozující, že spokojila-li se žalobkyně s nedoloženým prohlášením žalovaného o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech a nahlédnutím do registru dlužníku, nedostála povinnosti věřitele ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, je správný“ .

42. V danej veci zástupca žalobkyne tvrdil, že pri skúmaní úverovej bonity žalovanej vychádzal z údajov a informácií uvedených žalovanou v žiadosti o úver zo dňa 07.05.2019 (čl. 157 a nasl. spisu), doložených potvrzeniami o výške jej čistého mesačného príjmu za mesiace január, február a marec 2019, výpisom z bankového účtu žalovanej za mesiac apríl 2019 a výpisom z úverového registra klientskych informácií. Žalovaná v žiadosti o.i. uviedla, že je vydatá, počet vyživovacích povinností 0, zamestnaná od 01.09.2009 v SIEA (Slovenská informačná a energetická agentúra) na dobu neurčitú, výšku čistého príjmu za posledné 3 mesiace 1.903,86 eur, 1.906,82 eur a 1.612,94 eur, a mesačné finančné výdavky 700 eur. Podľa údajov zo schvaľovania tejto žiadosti žalobkyňa vzala do úvahy čistý príjem mesačný žalovanej vo výške 1.807,87 eur, výšku celkových peňažných záväzkov žalovanej vedených v úverovom registri klientskych informácií 71.712 eur, výšku mesačných splátok týchto peňažných záväzkov 1.298 eur, výšku interných pôžičiek žalovanej 12.894,98 eur a výšku mesačných splátok týchto interných pôžičiek 238,44 eur. Žalobkyňou vypočítaná výška finančnej rezervy tak podľa žiadosti bola 320,56 eur mesačne.

43. Podľa výplatných pásov predložených žalobkyňou a výpisu z účtu za mesiac apríl 2019 čistý mesačný príjem žalovanej u jej zamestnávateľa SIEA za mesiace január, február a marec 2019 bol vo výške uvedenej v žiadosti o úver (1.903,86 1.906,82 eur, 1.612,94 eur). Žalobkyňa preto pri skúmaní úverovej bonity žalovanej vychádzala z jej čistého mesačného príjmu vo výške priemerného zárobku za toto obdobie, a to 1.807,87 eur mesačne. Podľa výplatných pásov mesačný rozdiel cca 300 eur v čistom mesačnom príjme za mesiace január a február 2019 a mesiac marec 2019 tvorila pohyblivá zložka, odmeny. Tento nie malý rozdiel v čistom mesačnom príjme žalobkyne za posledné 3 mesiace pred poskytnutím úveru mal mať za následok zvýšenú pozornosť a odbornú starostlivosť žalobkyne ako veriteľa pri posudzovaní čistého príjmu žalovanej pred poskytnutím úveru, a to predovšetkým vzhľadom na údaje a informácie o celkovej výške peňažných záväzkov žalovanej a výške jej výdavkov.

44. Žalovaná v žiadosti o úver uviedla, že jej mesačné finančné výdavky predstavujú 700 eur. Žalobkyňa pri skúmaní úverovej bonity žalovanej mala k dispozícii výpis z jej účtu za mesiac apríl 2019. Bolo preto povinnosťou žalobkyne s odbornou starostlivosťou zohľadniť pri výške nákladov na zabezpečenie

životných potrieb žalovanej jej tvrdenie o ich výške 700 eur mesačne, porovnať toto tvrdenie s údajmi a informáciami vyplývajúcimi z výpisu z jej účtu za mesiac apríl 2019 a vyhodnotiť tieto informácie v kontexte všetkých ďalších údajov a informácií. Nie iba paušálne náklady na zabezpečenie životných potrieb žalovanej zohľadniť vo výške životného minima na jednu plnoletú osobu 205,07 eur mesačne. Podľa výpisu z účtu žalovanej za mesiac apríl 2019, vklady na účet v tomto mesiaci predstavovali celkom 9.957,46 eur, výbery 7.326,54 eur. Pritom vklad z titulu čistého príjmu žalovanej od jej zamestnávateľa predstavoval 1.612,94 eur a 8.000 eur bola suma poukázaná žalobkyňou na účet dňa 03.04.2019 titulom úveru. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 10.06.2021 sama uviedla, že žalovanej v mesiacoch január 2019 a apríl 2019 poskytla dve pôžičky, ktoré riadne splácala, v dôsledku čoho nemala pochybnosti o jej úverovej bonite. Podľa údajov v žiadosti o úver výška pôžičiek od žalobkyne v čase uzatvárania zmluvy o úvere v danej veci tvorila 12.894,98 eur, pričom mesačné splátky boli vo výške 238,44 eur. Výška peňažných záväzkov podľa výpisu z NRKI (úverového registra klientskych informácií, ďalej už len „NRKI“) tvorila 71.712 eur, pričom mesačné splátky predstavovali 1.298 eur. Preto pokiaľ vklad žalovanej na účet v mesiaci apríl 2019, bez vkladu titulom úveru od žalobkyne poskytnutého v mesiaci apríl 2019 vo výške 8.000 eur, predstavoval 1.957.46 eur (9.957,46 - 8.000 eur) a výbery 7.326,54 eur, pričom mesačné splátky úverov podľa výpisu z NRKI predstavovali cca 1.298 eur a interné splátky 238,44 eur, bolo na žalobkyňu, venovať náležitú pozornosť výdavkom žalovanej a zohľadniť ich primerane druhu výdavkov vyplývajúcich z výpisu a celkovej životnej úrovni žalovanej z nich vyplývajúcej, a to aspoň v minimálnej výške tvrdenej samotnou žalovanou v žiadosti o úver 700 eur mesačne.

45. Pri peňažných záväzkov znižujúcich príjem žalovanej podľa tvrdení zástupcu žalobkyne žalobkyňa vychádzala z celkovej výšky mesačných záväzkov žalovanej 1.298 eur. Podľa údajov v žiadosti o úver suma 1.298 eur predstavovala výšku mesačných splátok úverov vedených v NRKI. Okrem toho, v žiadosti o úver je aj údaj o výške tzv. interných mesačných splátok úverov, teda splátok úverov poskytnutých žalobkyňou žalovanej, a to vo výške 238,44 eur mesačne. Podľa výpisu z NRKI v registri žalovaná mala 7 splátkových úverov a 2 kreditné karty a stavebné úvery, pričom vo výpise je vedený iba jeden existujúci úver poskytnutý žalobkyňou žalovanej so začiatkom splácania v roku 2019, a to 30.01.2019. Podľa tvrdení žalobkyne žalobkyňa však žalovanej poskytla okrem januára 2019 pôžičku aj v apríli 2019 a predmetný úver bol v poradí tretím úverom od žalobkyne. V mesačných splátkach úverov podľa výpisu z NRKI vo výške 1.298 eur tak nie je zarátaný aj úver poskytnutý žalobkyňou žalovanej 03.04.2019 vo výške 8.000 eur. Vychádzajúc z výšky interných pôžičiek 12.894,98 eur a ich mesačných splátok 238,44 eur uvedených v žiadosti o úvere výška splátky tohoto úveru činila 146,44 eur (238,44 eur - 92 eur). Peňažné záväzky žalovanej v čase uzatvárania zmluvy o úvere v danej veci tak neboli vo výške zohľadnenej žalobkyňou 1.298 eur, ale vo výške 1.444,44 eur (1.298 eur + 146,44 eur). Po zarátaní splátky predmetného úveru 91,10 eur výška nákladov na peňažné záväzky tak predstavovala 1.535,54 eur mesačne.

46. Na základe vyššie uvedených skutočností súd vo veci prijal záver, že žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci nepostupovala s náležitou odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej spotrebiteľský úver splácať. Súd tu zdôrazňuje, že pre účely posúdenia splnenia povinnosti veriteľom podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je relevantné, aká bola reálna rodinná, finančná a majetková situácia žalovanej v čase uzatvárania zmluvy, ale predovšetkým akým spôsobom žalobkyňa ako veriteľ v danej veci pristúpila k zisťovaniu a hodnoteniu úverovej bonity žiadateľa o spotrebiteľský úver. Žalobkyňa, na ktorej bolo dôkazné bremeno, hodnoverne nepreukázala, že žalovaná v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere spĺňala maximálny zákonný limit ukazovateľa schopnosti splácať úver stanovený jednak cit. ust. § 7 ods. 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a jednak cit. ust. § 2 ods. 2 Opatrenia NBS. Hodnoverne nepreukázala, že súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, neprevyšuje hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a) tohto zákona. Aj pri čistom mesačnom príjme žalovanej 1.807,87 eur (ktorý podľa názoru súdu nebol preverený s dostatočnou starostlivosťou), peňažných výdavkoch spolu so splátkou predmetného úveru 1.535,54 eur a výdavkov len o 70 eur vyšších ako bolo životné minimum na jednu plnoletú osobu (205,70 eur, pričom len sama žalobkyňa uvádzala výdaje vo výške 700 eur mesačne, bez zohľadnenia reálnych výdavkov podľa výpisu z účtu) žalovaná nespĺňala limit pre ukazovateľ schopnosti splácať úver podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 2 ods. 1 Opatrenia NBS podiel výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa a celkovej výšky čistých príjmov spotrebiteľa podľa odseku 4 Opatrenia NBS zníženej o celkovú výšku nákladov na zabezpečenie

základných životných potrieb spotrebiteľa podľa odseku 5 Opatrenia NBS, nemohol prekračovať hodnotu 1. Podľa § 2 ods. 5 Opatrenia NBS pritom celkovou výškou nákladov sa rozumie výška nákladov na zabezpečenie životných potrieb spotrebiteľa podľa prvej vety zvýšená o 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa. Teda, v danom prípade podiel výdavkov na peňažné záväzky 1.535,54 eur a celkovej výšky príjmov žalovanej zníženej o celkovú výšku nákladov na zabezpečenie životných potrieb, teda o 205,07 eur + 320,56 eur (1.807,87 eur - 205,07 eur - 20% z 1.602,28 eur, čo je = 320,56 eur), čo predstavuje 1.252,24 eur, prekračuje hodnotu 1.

47. Porušenie povinnosti žalobkyne ako veriteľa stanovených vyššie cit. právnou úpravou Zákona o spotrebiteľských úveroch a Opatrením NBS má podľa cit. ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch za následok sankciu v podobe straty oprávnenia veriteľa požadovať na spotrebiteľovi jednorazové splatenie celého spotrebiteľského úveru. Súd zastáva názor, že porušenie tejto povinnosti žalobkyňou ako veriteľom má v danej veci podľa cit. ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch za následok aj ďalšiu sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru poskytnutého žalovanej, a to z dôvodu, že sa jednalo o hrubé porušenie tejto povinnosti veriteľa. Podľa cit. ust. § 11 ods. 2 posledná veta Zákona o spotrebiteľských úveroch za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa totiž považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42, teda aj ust. § 7 ods. 21, ktorý stanovuje maximálny povinný limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa úver splácať.

48. Vzhľadom na záver o bezpoplatkovosti a bezúročnosti spotrebiteľského úveru a strate oprávnenia žalobkyne ako veriteľa vyžadovať od žalovanej jednorazové zaplatenie celého úveru súd žalobkyni priznal nárok iba na zaplatenie omeškaných splátok istiny úveru. V čase rozhodovania súdu (22.03.2022) bolo splatných celkom 34 mesačných splátok, čo pri výške splátky len istiny 52,083 eur (5.000 eur : 96 splátok = 52,083 eur) predstavuje splatnú istinu úveru 1.770,82 eur. Žalovaná podľa prehľadu úhrad žalobkyni zaplatila 828,80 eur a v priebehu konania ešte 130 eur, spolu 958,80 eur. Žalovaná tak ku dňu rozhodovania súdu dlží žalobkyni splatné splátky istiny úveru v celkovej výške 812,02 eur (1.770,82 eur - 958,80 eur). Preto súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 812,02 eur a žalobu v prevyšujúcej časti istiny a zmluvných úrokov ako nedôvodnú zamietol.

49. Na záver súd vo vzťahu k ďalším námietkam žalovanej len dodáva, že uplatnený nárok nie je dôvodné považovať za premlčaný. Podľa § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Na uplatnenie nároku na zaplatenie každej splátky (keďže žalobkyňa nebola oprávnená vyzvať žalovanú na zaplatenie úveru jednorazovo) je potrebné aplikovať trojročnú premlčaciu dobu upravenú ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Prvá zročná splátka istiny úveru (vo výške 52,083 eur) bola 16. splátka splatná 20.09.2020. Preto pokiaľ žalobkyňa podala žalobu dňa 25.02.2021, nedošlo k premlčaniu nároku na zaplatenie ani jednej nezaplatenej splatnej splátky istiny úveru.

50. Súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovanej, že žalobkyňa nepreukázala splnenie zákonných podmienok pre požadovanie zaplatenia celého zostatku úveru na žalovanej jednorazovo, stanovených v § 53 ods. 9 v spojení s 565 Občianskeho zákonníka. Za situácie, že žalovaná v konaní poprela, že listiny predložené v tomto smere žalobkyňou by jej boli doručené a podľa poštových doručeníek predložených žalobkyňou všetky listiny boli žalobkyni vrátené z dôvodu neznámeho pobytu adresáta, bolo na žalobkyni preukázať, že tieto listiny obsahujúce prejavy vôle smerujúce k tzv. predčasnemu zosplateniu úveru sa skutočne dostali do dispozičnej sféry žalovanej ako adresáta (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo žalobkyňa nepreukázala.

51. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo.

53. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

54. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

55. Strany boli v konaní úspešné pomerne. Vychádzajúc z pomeru úspechu strán súd žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 59 % trov s tým, že o výške tejto náhrady podľa cit. právnej úpravy rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník tunajšieho súdu. Osobitný subjekt na strane žalovanej si žiadny nárok na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy nevyplyvajú. Preto súd osobitnému subjektu žiadnu náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti výroku I. - V. rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Prešove prostredníctvom Okresného súdu v Kežmarku (§ 357 písm. a) a písm. m) Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).